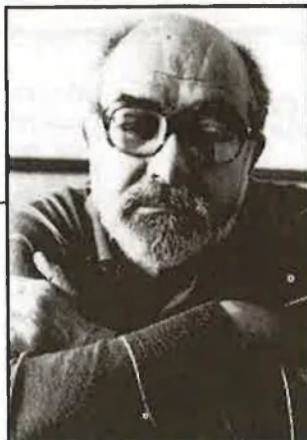

Més calbs

Vicent Ventura

Europa era, en aquells temps, una esperança antifranquista. Sense acabar amb Franco, no es podia entrar al Mercat Comú i, sense Mercat Comú, no suraria l'economia... Calia exportar, calia emigrar, calia obrir-se al món, etc. Era una jugada claríssima: la dreta es carregava Franco, s'hi establia la democràcia, hi havia eleccions... i guanyava l'esquerra, que, tot seguit, faria la revolució. No la «pendent», sinó l'altra, per a la qual cadascú tenia el model propi. Cadascú o cada grup, que eren, si fa no fa, la mateixa cosa. Perquè ningú, aleshores, no treballava per menys que la «transformació-total-de-la-societat», i encara no hi havia en l'horitzó previsible un PSOE per a reduir-ho tot al «canvi». Allò que sí que hi havia, en canvi, era una competència aferrissada per veure qui es situava més a l'esquerra que l'altre.

L'esquerra era l'obsessió dels fills de família, de dreta, és clar, que haurien volgut procedir de la més distingida arrel proletària. Tot just al contrari dels qui tenien arrel proletària,

els quals, segurament, haurien volgut fruit del confort de ser fills de família.

Ningú no hauria pensat, des de la perspectiva d'aleshores, que això de l'esquerra acabaria tan desacreditat. Perquè, ara, dir-se d'esquerra o no desmentir-ne la qualificació és una mala nota que allunya les possibilitats de fer carrera política.

Però la dreta interessada a carregar-se Franco, ni que fos per fer funcionar les exportacions, era introbable. Potser no n'hi ha hagut mai. La dreta, em va dir a mi un prototip de dreta precisament, al final d'una conferència en què, com sempre, vaig explicar allò que, sense «homologació» política, no es podria entrar a la CEE i, per tant, tot aniria molt malament, preferia llançar les taron-

ges al riu i perdre les collites que llançar Franco i perdre l'«ordre». I, així, Franco va continuar fins que es va morir. I, a hores d'ara ¿oú est la gauche d'antan? Dispersa entre el «centrisme» dels mànagers que alguns han arribat a ser, el «canvi» del PSOE, on militen tants «gauchistes» d'ahir, esdevinguts executius, o la disgregació «eurocomunista».

La dreta, però, es situa aquí, en la lleial oposició, celebrant l'«ocasió històrica» de l'entrada, ¡per fi!, a la CEE, de la mà d'un PSOE civilitzadament socialdemòcrata, europeament moderat... ¡Han passat anys des del «contubernio» al qual vaig assistir! Vint-i-tres, quasi exactament. S'han oblidat per sort d'allò de «los de Munich a la horca», que cridaven pels carrers, mentre aclamaven Franco. Aquella va ser una anècdota perduda en la història, de la qual ningú no es recorda. ¿Per què haurien de recordar-se'n? Finalment, l'única cosa que ha passat realment és que, després de tant de temps, alguns estem més calbs. I això sí que no té remei, ¡què hi farem!

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom ..... 2n .....

Nom ..... Domicili .....

Població ..... D P ..... Tel part .....

Lloc de naixement ..... Any de naixement .....

Professió ..... Lloc de treball .....

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat de:

! 5.850 pessetes ! 10.500 pessetes (Europa) Firma

Pagarà: semestralment ! anualment ! !

Forma de pagament: ! Dom. bancària ! Taló bancari ! Gir postal

En el cas corresponent, ompliu la domiciliació bancària

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A. Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 1^a 46001-València

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:

Caixa o banc ..... Agència .....

Carrer ..... Ciutat .....

Els pregue que als rebuts que a nom d' .....

Domicili ..... Població .....

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A. per un total de ..... ptes

a pagar en ..... terminis semestralment per la quantitat de ptes ..... siguen

pagats amb carrec al compte corrent num ..... a la llibreta d'estalvis

..... de ..... de 198 .....

Firma